

Arrest

nr. 264 687 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 2 april 2021 een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom, H. A., van Nederlandse nationaliteit met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Op 22 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak die gekend is onder het rolnummer RvV X.

Op 22 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.07 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

driejaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 17 03.2021 in Antwerpen en zijn vorig paspoort werd in maart 2016 afgegeven in Den Bosch. Deze paspoorten bevatten geen visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.06 2017, 24 04.2018 en op 14.09.2020, werden geweigerd op 04.01.2018, 23.10 2018 en op 01 03 2021 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 02.04.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde référéntiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.01 2018 en van 23.10.2018 die hem op 31.01.2018 en op 24.10.2018 werden betekend, noch aan de herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 23.01.2018 (door de politie van stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de meervoudige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel

een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Op 19.03.2020 werd betrokkene door de dienst Toezicht Sociale Wetten op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv AN.069.11.000742/2020) Tijdens de controle trachtte betrokkene meermaals te vluchten Doordat betrokkene op dat ogenblik niet legaal in België mocht werken, maakte hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling Hierdoor ontweek hij (para-)fiscaliteit en ontstond er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15 12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de volgende schendingen aan:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet"

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"- Wat betreft het inreisverbod

7.-

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij een gebrekkig individueel en grondig onderzoek heeft gevoerd i.v.m. het privéleven van verzoeker en zijn familie.

8.-

Dat verzoeker bij een sociale controle betrapt zou zijn op zwart werk kan daaruit niet afgeleid worden dat hij een gevaar zou vormen voor de samenleving en openbare orde.

In de positie als illegaal in België en de moeilijke omstandigheden die daaruit voortvloeien om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, ongeacht de steun van zijn oom, kan daaruit redelijkerwijs niet afgeleid worden dat verzoeker niet normenconform zou zijn en een inreisverbod rechtvaardigt.

9.-

Verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het lange en duurzame verblijf van verzoeker in België samen met de referentiepersoon en zijn afhankelijkheidsrelatie.

Bovenstaande elementen blijken uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken bij de aanvraag.

Dat dit wel degelijk een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM.

In casu werd er aan verzoeker kennelijk een inreisverbod voor maar liefst de maximale duur van drie jaar opgelegd omdat er ten onrechte geen enkel termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker eveneens een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen het laatste bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker tot viermaal toe een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend met zijn Nederlandse oom, waarmee hij overigens samen heeft gevestigd in het Rijk komende uit Nederland.

Dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker in maart 2016 een Marokkaans paspoort werd afgegeven in Den Bosch (Nederland). Minstens had verwerende partij minstens hieruit moeten afleiden en vaststellen dat verzoeker in die gegeven periode zich had gevestigd in Nederland en derhalve deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn Nederlandse oom. Dit feit werd overigens afdoende aangetoond en bewezen met elk passend middel.

Verzoeker heeft inderdaad enkele aanvragen ingediend in functie van zijn Nederlandse oom. Dat de wetgeving bovendien geen enkele beperking oplegt aan de aanvragen die verzoeker kan indienen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij elke aanvraag nieuwe stukken en nieuwe elementen heeft voorgelegd ter beoordeling aan de verwerende partij.

Dat verwerende partij de door verzoeker voorgelegde stukken afwimpelt als zijnde geen bewijs om dan een inreisverbod voor de maximale duur die de wet voorziet op te leggen aan verzoeker is derhalve kennelijk onredelijk.

Bovendien stelt het inreisverbod ten onrechte dat verzoeker een eerder een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd gebaseerd op een significant risico op onderduiken. In het geval van verzoeker is het risico op onderduiken nihil en dit om de volgende redenen:

- *Verzoeker verblijft namelijk al jaren op een vast adres, voordien woonde hij samen met zijn Nederlandse oom en maakte reeds deel uit van zijn gezin in het land van herkomst;*
- *Verzoeker is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd.*

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. Bovendien voorziet artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen.

Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder. Verzoeker heeft belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod. Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden in het Rijk. In het dossier zijn geen elementen voorhanden die wijzen op een risico van onderduiken ten aanzien van verzoeker.

10.-

Aangezien uit de gedragingen van verzoeker eveneens blijkt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en zijn woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Uit de pogingen van verzoekende partij om zijn jarenlange verblijf te kunnen regulariseren door zich aan te melden bij de Belgische overheid rechtvaardig op zich geen inreisverbod.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd omwille van de gebrekkige motivering en door verwerende partij geen diepgaand onderzoek werd verricht. Alsook geen rekening heeft willen houden met een aantal belangrijke elementen in het dossier.

- *Wat betreft het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar*

11.-

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet opgelegd worden.

In de bestreden beslissing wordt er niet afdoende verduidelijkt waarom er gekozen werd voor een maximumtermijn van 3 jaar.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder een volwassen persoon is, geen minderjarige kinderen heeft of een medisch probleem heeft.

Deze gevallen specificeren alsnog niet de duur van het inreisverbod.

Aangezien de redenen van de termijn van 3 jaar op te leggen niet omschreven wordt in de bestreden beslissing wordt hierdoor de motiveringsplicht geschonden.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een maximale termijn van 3 jaar op te geven.

Alsook is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken.

De herhaaldelijke pogingen van verzoeker om zijn verblijf in functie van zijn oom te regulariseren, is de duur het opgelegde inreisverbod in de bestreden niet volstrekt proportioneel.

Meer nog, de motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. M.a.w., indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij ten onrechte wordt opgelegd, nu verzoeker reeds in het verleden in Nederland, zijnde het land van herkomst.

12.-

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt. 'De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bij herhaling waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet. Verzoeker is uiteraard verbouwereerd doordat het inreisverbod dan ook als een totale verrassing kwam. Minstens rustte op de verwerende partij de verplichting, voor zover zij overwoog een inreisverbod op te leggen lastens verzoeker, verzoekende partij hiervan in te lichten en hem te horen of de mogelijkheid te geven om diens specifieke situaties toe te lichten, teneinde na te gaan of er zich überhaupt een inreisverbod opdringt.

In casu blijkt dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor maar liefst de maximale duur van 3 jaar zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden, en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn familie.

Dat de stukken in het dossier degelijk aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is met de referentiepersoon, aangezien zij ook samengewoond hebben in Marokko en in België. Dat hij materieel en financieel ondersteund wordt door zijn oom.

Met deze specifieke geval wordt helemaal geen rekening gehouden door verwerende partij.

13.-

Iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger met specifieke omstandigheden te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoeker verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Arrest d.d. 14 september 2017, nr. 239.094 van de Raad van State stelt dat wanneer er niet aan een terugkeerverplichting wordt gehouden dit geen motivering vormt om een maximum termijn van 3jaarte rechtvaardigen.

Verzoeker verwijst alsook naar de rechtspraak van de RvV, ook naar arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

“Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001).”

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht.

- Aangaande het betrappen op heterdaad van zwartwerk

14.-

In de bestreden beslissing wordt er vervolgens gewag gemaakt van het betrappen op heterdaad van zwartwerk.

Zo stelt verwerende partij tweemaal in de bestreden beslissing het volgende:

"(...)

Op 19.03.2020 werd betrokkene door de dienst Toezicht Sociale Wetten op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv AN.069.11. 000 742/2020). Tijdens de controle trachtte betrokkene meermaals te vluchten. Doordat betrokkene op dat ogenblik niet legaal in België mocht werken, maakte hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontweek hij (para-)fiscaliteit en ontstond er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

(...)"

Echter wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld op basis van welke elementen zij tot die vaststelling gekomen zijn? Verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat verzoeker op

datum van 19 maart 2020 betraft werd op zwart werk. Meer nog, de dag ervoor ging heel België in lockdown. Hierdoor is de motivering ook gebrekkig en is er sprake van een onzorgvuldig onderzoek.

15.-

In het geval verzoeker inderdaad niet legaal zou hebben gewerkt, quod non, dient er opgemerkt te worden dat de wetgever met het “niet meewerken met de overheden” niet de hypothese van zwartwerk heeft beoogd, doch wel de hypothese dat de betrokkene de verblijfsrechtelijke procedures en beslissingen niet zou hebben geëerbiedigd. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt hiermee geschonden.

Het is vervolgens ook de vraag of zwartwerk, ten hoofde van de persoon die in ondergeschikt verband arbeid verricht, de wezenlijke belangen van de economische of morele orde van de maatschappij schendt en hierdoor een verregaande maatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigt?

De sociaalrechtelijke bepalingen van openbare orde zijn vnl. gericht t.a.v. de werkgevers, ondernemers of zelfstandigen. Werken in het zwart met miskenning van de fiscale en sociale wetgeving impliceert enkel dat de zwartwerker in ondergeschikt verband niet kan steunen op de arbeidsovereenkomst om hieruit rechten te putten. Bovendien is de arbeid zelf niet strijdig met de openbare orde of de goede zeden, zelfs integendeel.

In casu is verzoeker naar België gekomen omwille van naast zijn precaire situatie zich te vervoegen bij zijn oom.”

2.1.2. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Hierbij mag de verwerende partij verwijzen naar eerder genomen beslissingen over hetzelfde voorwerp en dezelfde stukken en deze motieven hernemen zolang de verwerende partij dit duidelijk aangeeft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De juridische en feitelijke grondslag is vermeld: artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij meermaals tevergeefs een gezinsherenigingsaanvraag indiende en misbruik maakte van de gezinsherenigingprocedure, telkens ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten, opgesomd in de bestreden beslissing, en onderzoekt de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt door de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij legt uit waarom de duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing, rechtens aanvaardbare motieven, een voldoende feitelijke grondslag moet bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 22 juli 2021 aan de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd ter kennis gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek, naast de andere bevelen die in de bestreden beslissing worden opgesomd. Verzoekende partij weerlegt dit niet. Het loutere gegeven dat het thans bestreden inreisverbod motieven bevat die verwijzen naar haar tevergeefse procedures en aanvragen, houdt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt – geenszins in dat het inreisverbod niet op adequate motieven steunt.

De Raad wijst erop dat, gelet op de duur van het gegeven inreisverbod, niet wordt vereist door artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde en de samenleving dient te vormen.

De bestreden beslissing stelt correct vast dat:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.06.2017, 24.04.2018 en op 14.09.2020, werden geweigerd op 04.01.2018, 23.10.2018 en op 01.03.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 02.04.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde référéntiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.01.2018 en van 23.10.2018 die hem op 31.01.2018 en op 24.10.2018 werden betekend, noch aan de herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 23.01.2018 (door de politie van stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij

ontving in het kader van de meervoudige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.”

Deze vaststelling op zich volstaat om de bestreden beslissing te nemen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat het wettelijk is toegestaan meermaals gezinsherenigingsaanvragen in te dienen, dat geen misbruik van procedure kan worden vastgesteld. Temeer *in casu* de verzoekende partij *de facto* vijf gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, wat blijkt uit het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 april 2021 een vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom H.A., van Nederlandse nationaliteit. De bestreden beslissing stelt dat de laatste gedane gezinsherenigingsaanvraag de vierde aanvraag is maar dit is een materiële vergissing: het betreft de vijfde gezinsherenigingsaanvraag. In de beslissing van 22 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de weigering gezinsherenigingsaanvraag) oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de vijfde gezinsherenigingsaanvraag. De bestreden beslissing stelt bovendien dat niet blijkt dat de verzoekende partij nog deel uitmaakt van het gezin van haar oom. Sedert eind mei 2018 is de verzoekende partij niet woonachtig bij haar oom volgens de verwerende partij. Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekende partij slechts gedurende korte tijd bij de oom verbleven: sedert januari 2018 tot op 23 oktober 2018.

De grief die stelt dat uit het paspoort blijkt dat de verzoekende partij zich in Nederland gevestigd had in 2016, is niet dienstig nu uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon al sedert 2016 in België verblijft, komende uit Nederland (zie ook het administratief dossier, neergelegd in de zaak, gekend onder rolnummer RvV 265 036). Uit de afgifte van een paspoort op het Marokkaanse consulaat aan de verzoekende partij, kan nog geen verblijf bij de referentiepersoon worden afgeleid.

De verzoekende partij leest de bestreden beslissing verkeerd waar deze zou stellen dat er een risico op onderduiken is. Dat staat niet in de bestreden beslissing te lezen.

De verzoekende partij bekritiseert het motief in de bestreden beslissing dat stelt:

“Op 19.03.2020 werd betrokkene door de dienst Toezicht Sociale Wetten op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv AN.069.11.000742/2020) Tijdens de controle trachtte betrokkene meermaals te vluchten Doordat betrokkene op dat ogenblik niet legaal in België mocht werken, maakte hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling Hierdoor ontweek hij (para-)fiscaliteit en ontstond er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken”.

Uit een verslag van 20 augustus 2020, gericht aan O.B., dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij is aangetroffen en toezicht hield in de zaak van O.B. in de afwezigheid van O. B. De inspectie oordeelde dat dit toezicht een onregelmatige tewerkstelling van de verzoekende partij is en dat de verzoekende partij werd ingeschakeld in de economische bedrijfsvoering van O.B. Dit motief is in het licht van de overige motieven overtuigend zodat de kritiek, ertegen gericht, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt correct in haar nota met opmerkingen dat dit motief niet determinerend is.

Verder kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verzoekende partij steeds een opheffing kan vragen van het inreisverbod, wat weliswaar kan.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de weigering gezinsherenigingsaanvraag gepaard gaat met een inreisverbod omdat in deze verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod, motief van de bestreden beslissing dat in eerste instantie door de Raad hierboven werd geciteerd. De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest nr. 225.871 van de Raad van State en nadere rechtspraak is niet dienstig. De duur van het inreisverbod werd gemotiveerd. Met de specifieke omstandigheden werd rekening gehouden. De bestreden beslissing moet samen gelezen worden met de beslissing tot weigering van verblijf, die ook op 22 juli 2021 werd genomen en samen met de bestreden beslissing ook op 26 juli 2021 aangetekend is ter kennis gegeven. De Raad wijst erop dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft om een maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Dat de verwerende partij hiertoe niet verplicht is, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, wat blijkt uit de verwijzing naar de eerdere afgewezen gezinsherenigingsaanvragen. Van een lang legaal duurzaam verblijf is geen sprake omdat de verzoekende partij wist dat bij een afwijzing van haar gezinsherenigingsaanvraag zij niet langer over een tijdelijk verblijf beschikte. De verzoekende partij kan niet weerleggen dat zij de gezinsherenigingsprocedure heeft misbruikt.

Gelet op deze vaststelling primeert het belang van de samenleving boven het individueel belang van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat als er in de komende jaren een mogelijkheid zou bestaan voor de verzoekende partij om in één van de Schengenlanden zich in regel te stellen met de administraties van de andere Schengenlanden, is dit puur hypothetisch.

Verder kan de verzoekende partij, die ook verwijst naar de parlementaire voorbereiding van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, en de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG, niet ernstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met haar specifieke situatie of dat geen individueel onderzoek werd verricht. De verzoekende partij houdt dienaangaande een hoofdzakelijk betoog. Wat de afhankelijkheidsrelatie van haar oom betreft, toont de verzoekende partij dit niet afdoende aan en toont zij niet aan nog deel uit te maken van diens gezin of zelfs gedurende een langere periode deel heeft uitgemaakt van het gezin van haar oom. Uit het administratief dossier dat werd neergelegd in de zaak, gekend onder het rolnummer RvV 265 036, blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag A-kaart werd geweigerd op 26 juli 2017 en de verzoekende partij een eerste maal een bijlage 19ter indiende op 24 april 2018. Er blijkt niet dat de verzoekende partij in 2017 was ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. De Raad wijst erop dat de referentiepersoon naar het bestuur op 2 september 2018 een mail verstuurdie duidelijk aangaf dat de verzoekende partij niet bij hem woonde sedert mei 2018 en dat de referentiepersoon het bestuur contacteerde aangaande diens wens dat hij de verzoekende partij niet ten laste wou nemen (eigen onderlijning). Onderzoek van de woonplaats bevestigde dit en de verzoekende partij liet evenmin weten waar zij verbleef. Het verblijfplaatsonderzoek van 13 februari 2020 geeft een bevestiging dat de verzoekende partij “*ergens bij vrienden*” verblijft maar niet bij haar oom. De verzoekende partij laat na enige afhankelijkheid van haar oom aan te tonen. Zij laat na aan te tonen dat zij in Marokko heeft samengewoond met haar oom.

In de mate dat de verzoekende partij in haar eerste middel verwijst naar de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Het attest van de Marokkaanse overheid dat stelt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij samen gedomicilieerd waren in Marokko, is *de facto* nietszeggend omdat het ingaat tegen de objectieve gegevens in het administratief dossier. Het Marokkaans attest ter bevestiging van een gezamenlijke domicilie van de referentiepersoon en de verzoekende partij wordt tegengesproken door de vaststelling dat de referentiepersoon al sedert 2014 in België verblijft.

2.1.4. Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending artikel 8 EVRM

16.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

In casu werd door verwerende partij geen belangenafweging verricht. In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een inreisverbod neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met een inreisverbod, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger.

Uit het inreisverbod kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.”

Dat het opleggen van het inreisverbod voor de maximale duur zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.”

2.2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zoals in casu de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.2.3. Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De grieven over het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zijn in die optiek niet dienstig.

In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar oom. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog deel uitmaakt van het gezin van de oom.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar oom.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met haar oom. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond. Wel integendeel: de verzoekende partij bezorgt de verwerende partij een stuk van 14 mei 2021 waaruit blijkt dat hij werkend vennoot is van een commanditaire vennootschap K.B. De verzoekende partij woont niet samen met de oom.

De verzoekende partij legt niet uit op welke wijze haar privéleven geschonden zou zijn.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN